

ปัญหาของพระพุทธศาสนา ที่ต้องรีบแก้ไข

โดย นายแพทย์เอกชัย จุลจาริตต์

ปัญหาที่ยิ่งใหญ่ของชาวพุทธและพระพุทธศาสนาในยุคปัจจุบันนี้มีความรุนแรงมากจนถึงขั้นวิกฤต. คนไทยซึ่งประกอบด้วยข้าราชการ นักการเมือง ประชาชน และชาวพุทธเป็นจำนวนมากมาขาดคุณธรรมอย่างรุนแรงจนถึงขั้นคิดชั่ว พูดชั่ว และทำชั่วกันทั่วประเทศ รวมทั้งมีการทุจริตคอร์รัปชั่น เบียดเบียนตนเอง ผู้อื่น สังคม ประเทศชาติ และมีการทำร้ายกันในรูปแบบต่าง ๆ เพื่อผลประโยชน์ของตนเองและหมู่คณะ จนดูเหมือนเป็นเรื่องปกติทั้ง ๆ ที่ได้ชื่อว่าเป็นเมืองพุทธ มีคนส่วนใหญ่เป็นชาวพุทธ และยังเป็นศูนย์กลางพระพุทธศาสนาของโลก.

ถึงเวลาแล้วที่คนไทยจะต้องช่วยกันกำจัดปัญหาที่ชั่วร้ายต่าง ๆ ดังกล่าวแล้วให้หมดไป ด้วยการค้นหาสาเหตุที่แท้จริงเพื่อป้องกันและกำจัดสาเหตุให้หมดไป.

การขาดคุณธรรมเป็นสาเหตุของการทำความชั่วทั้งปวง

ปัญหาวิกฤตทางคุณธรรมดังกล่าวแล้วเป็นต้นเหตุแห่งความชั่วร้ายต่าง ๆ ที่ยังไม่ถูกแก้ไขอย่างตรงประเด็น เพราะผู้บริหาร คณะสงฆ์ และผู้รับผิดชอบอาจจะยังวิเคราะห์ไม่ได้ว่า สาเหตุของความชั่วร้ายทั้งปวงมาจากการขาดความรู้และความสามารถทางคุณธรรมที่ถูกต้องในจิตใจของคนไทย.

เนื่องจากคนไทยส่วนใหญ่เป็นชาวพุทธ การจะแก้ปัญหา
วิกฤติทางคุณธรรมจึงต้องแก้ด้วยการเพิ่มข้อมูลความรู้และ
ความสามารถทางธรรมที่ถูกต้อง(บริสุทธิ์*)และครบถ้วนให้แก่ชาวพุทธ
เพื่อเป็นหลักธรรมอย่างจริงจังและต่อเนื่อง เพื่อให้ชาวพุทธสามารถ
ละชั่ว มุ่งทำแต่ความดี และทำจิตใจให้บริสุทธิ์ หรือทำตามโอวาทปฎิ
โมกข์.

หมายเหตุ: * หมายถึงข้อความที่ผู้เขียนเติมเข้าไปเพื่อให้
เข้าใจง่ายขึ้น หรือเป็นความคิดเห็นของผู้เขียน.

สาเหตุของวิกฤติทางคุณธรรมมีหลายสาเหตุ และสาเหตุที่
สำคัญและรุนแรงมากที่สุด คือ หลักธรรมของพระพุทธศาสนาถูกเจือ
ปนด้วยคติของศาสนาพราหมณ์-ฮินดู จึงเป็นผลให้ชาวพุทธส่วนใหญ่
ไม่มีความรู้ในเรื่องอริยสัจ ๔ และไม่สามารถปฏิบัติธรรมตามมรรคมี
องค์ ๘ อย่างถูกต้องและครบถ้วนตามความเป็นจริง ผลที่ได้รับคือ ชาว
พุทธเป็นจำนวนมากมายึดชั่ว พุ่ชั่ว และทำชั่ว ขณะเดียวกันชาว
พุทธกลับไปรู้เรื่องของศาสนาพราหมณ์-ฮินดู พร้อมทั้งเชื่อและปฏิบัติ
ตนตามคติของศาสนาพราหมณ์-ฮินดูจนฝังแน่นในความจำ จึงทำให้
ตนไม่สามารถปฏิบัติธรรมตามหลักธรรมบริสุทธิ์หรืออริยสัจ ๔ บริสุทธิ์
ในพระพุทธศาสนาได้อย่างถูกต้องและครบถ้วน เป็นผลให้ไม่สามารถ
พัฒนาจิตใจของตนเองให้บริสุทธิ์ตามหลักธรรมในอริยสัจ ๔ บริสุทธิ์
ของพระพุทธศาสนา.

เมื่อไม่มีความรู้และความสามารถตามหลักธรรม(อริยสัจ ๔)
บริสุทธิ์ของพระพุทธศาสนารวมทั้งมีความหลงเชื่อและงมงายในคติ

ของศาสนาอื่น จึงทำให้ชาวพุทธจำนวนมากหลงทางจากอริยสัจ ๔
บริสุทธิ จนถึงขั้นคิดชั่ว(คิดโลภ คิดโกรธ) เป็นผลให้พูดชั่วและทำชั่ว
อย่างรุนแรงและต่อเนื่อง หรือมี โลก โกรธ หลง นั้นเอง. จิตใจ
ในขณะที่คิดชั่วจึงสกปรก ชุ่มมัว และไม่สามารถเข้าถึงความดับทุกข์
(นิโรธ)ตามเป้าหมายของพระพุทธศาสนา และก่อให้เกิดการเบียด
เบียนตนเอง ผู้อื่น สังคม และ ประเทศชาติ ซึ่งเป็นสาเหตุของความ
ทุกข์ของชาวไทย.

สาเหตุที่หลักธรรมในพระพุทธศาสนาถูกเจือปนด้วยคติของ ศาสนาพราหมณ์-ฮินดู

ขอให้ผู้อ่านสังเกตว่า คติของศาสนาพราหมณ์-ฮินดูที่กำลังจะ
กล่าวถึงนั้น ได้เจือปนเข้ามาในพระพุทธศาสนาจนชาวพุทธส่วนใหญ่
คิดว่า เป็นคติของพระพุทธศาสนา. ที่จริงแล้ว หลักธรรมของ
พระพุทธศาสนาหรือในอริยสัจ ๔ บริสุทธินั้น ไม่มีคติของศาสนา
พราหมณ์อยู่เลยแม้แต่นิดเดียว.

เมื่อประมาณ ๓,๕๐๐ ปีกว่ามาแล้วหรือประมาณ ๑,๐๐๐ ปี
ก่อนพุทธกาล ชาวอารยันได้เข้ามาตั้งถิ่นฐานในอินเดีย และชาว
อารยันยกย่องธรรมชาติขึ้นเป็นเทพ เช่น ดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์
ท้องฟ้า พายุ ฝน เป็นต้น. โดยคนในยุคนั้นเชื่อกันว่า ความเป็นไปของ
ชีวิตมนุษย์ขึ้นอยู่กับอำนาจของเทวะ(เทวดาหรือเทพ*).

ถ้าปรารถนาจะให้หรือไม่ให้เทพแสดงฤทธิ์เดชก็ต้องอ่อนน้อม
ให้เทพอำนาจสิ่งที่ตนปรารถนา จึงเกิดมีพิธีอ่อนน้อม เช่น ไหว้

บวงสรวง สั่งเวย บูชายันต์ และมีบุคคลผู้ทำพิธีการดังกล่าวเรียกว่า
พราหมณ์.

ชาวอารยันยังเชื่อว่า บรรพบุรุษที่ตายไปแล้วก็มีอำนาจ
เช่นเดียวกับเทพ คือ สามารถให้คุณและโทษแก่ลูกหลาน จึงต้อง
สั่งเวยบวงสรวงเช่นเดียวกัน นอกจากนี้ยังเชื่อว่า พ่อแม่ที่ไม่มีบุตรจะ
ตกนรกชื่อ ปุตระ ถ้าไม่มีลูกชายทำพิธีเช่นสรวงบูชาดวงวิญญาณของ
ตน. ดังนั้น ลูกชายจึงเป็นที่ปรารถนาของชาวชมพูทวีป(ดินแดนที่เป็น
ประเทศอินเดีย ปากีสถาน เนปาล และบังกลาเทศในปัจจุบัน*)มาจน
ทุกวันนี้.

ให้สังเกตว่า ในยุคแรกหรือยุคอารยันของศาสนาพราหมณ์ก็มี
เรื่องเทพที่อยู่ใน**สวรรค์**และมีเรื่องของ**นรก** หรือมีเรื่องของ**ภพชาติ**
และดวงวิญญาณแล้ว. ชาวพุทธส่วนใหญ่เชื่อเช่นเดียวกับชาว
อารยันว่า **มีเทพ เทพเจ้าหรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ สวรรค์ นรก และ**
วิญญาณ แต่ไม่เรื่องของความเชื่อดังกล่าวแล้วอยู่ในอริยสัจ ๔
บริสุทธิ์แต่ประการใด. อริยสัจ ๔ บริสุทธิ์มีแต่เรื่องของทุกข์ สมุทัย
นิโรธ มรรค และเป็นเรื่องของการดับทุกข์ในอริยสัจ ๔ ณ ปัจจุบัน
ขณะเท่านั้นเอง.

เป็นที่ทราบกันโดยทั่วไปว่า ศาสนาพราหมณ์ได้ปรับเปลี่ยน
คติหรือความเชื่อเพื่อความเหมาะสมกับสถานการณ์และกาลเวลา จึง
เกิดการปรับปรุงคำสอนหรือคติในยุคต่อมา และในที่นี่จะกล่าวถึงยุคที่
สำคัญเท่านั้น.

ยุคที่ ๒ คือ ยุคพระเวท เป็นยุคที่อยู่ในช่วงเวลาประมาณ ๙๕๗ - ๔๕๗ ปีก่อนพุทธกาล. ยุคพระเวทเกิดขึ้นเนื่องจากศาสนาพราหมณ์ในยุคอารยันได้เสื่อมลงตามลำดับ(เพราะเทพเจ้าทั้งหลายมีมนุษย์ตั้งขึ้นมาโดยชาวอารยันไม่สามารถแก้ปัญหาให้คนในยุคอารยันได้หรือเป็นเรื่องที่ไม่จริง*) จึงเป็นเหตุให้ต้องปรับปรุงคติเดิมให้เป็นคติใหม่.

ยุคพระเวทได้ปรับเปลี่ยนให้มี**พระอินทร์**เป็นเทพเจ้าสูงสุดเหนือเทพเจ้าทั้งหลาย การปรับปรุงในครั้งนี้ ได้จัดแบ่งเทพเจ้าต่าง ๆ เป็น ๓ หมวดเรียงตามลำดับ คือ พวกที่หนึ่งอยู่บน**สวรรค์** ได้แก่ วรุณ (ฝน = ไทยเรียก พระพิรุณ) สุรย์(พระอาทิตย์) โสมะ(พระจันทร์) อูษา (แสงเงินแสงทอง) เป็นต้น. พวกที่สองอยู่บนฟ้า เป็นเทวดาประจำอากาศ ได้แก่ อินทระ(พระอินทร์ = พุทธบางคน* เรียกว่า ท้าวสักกะเจ้าแห่งสวรรค์ชั้นดาวดึงส์) มารุต(ลม) เป็นต้น พวกที่สามอยู่บนพื้นโลก เป็นเทวดาประจำแผ่นดิน ได้แก่ อัคนี(ไฟ) ปฤถวี(แผ่นดิน) และยม (พระยมหรือเทพเจ้าแห่ง**นรก**และความตาย) เป็นต้น. ในยุคพระเวทนี้นับถือพระอินทร์ว่า เป็นเทพเจ้าสูงสุด มีสายฟ้าเป็นอาวุธ สามารถทำลายศัตรูให้พินาศราบคาบลงได้ชั่วพริบตา”. เนื้อหาหลักในการจัดแบ่งเทพเจ้ามาจาก:

<http://allknowledges.tripod.com/brahmin.html>

ให้สังเกตว่า มีชาวพุทธจำนวนไม่น้อยเลยยังเชื่อเรื่อง**พระอินทร์ พระยม** และบางหน่วยงานเอาพระอินทร์มาเป็นสัญลักษณ์ทั้ง ๆ ที่เป็นคนละศาสนากัน.

ยุคที่ ๓ คือ ยุคพราหมณะ เป็นยุคที่เกิดขึ้นในช่วงเวลาประมาณก่อนพ.ศ. ๒๕๗ ถึงพ.ศ. ๔๓. ยุคพราหมณะเกิดขึ้นเพราะศาสนาพราหมณ์ในยุคพระเวทเสื่อม(ด้วยเหตุผลเดิม*) จึงต้องปรับปรุงคัมภีร์พระเวทและเป็นผลให้เกิดคำสอนใหม่ซึ่งน่าจะถูกเขียนขึ้นโดยพราหมณ์ โดยยกเลิกรื่องพระอินทร์และเทพเจ้าทั้ง ๓ และปรับเปลี่ยนให้มีเทพเจ้าเพียงองค์เดียว คือ พระเป็นเจ้าหรือ**พระพรหม** ซึ่งเป็นผู้ที่มีอำนาจสูงสุดในทุกเรื่องของโลกนี้ โลกหน้า เป็นผู้สร้างโลกรวมทั้งเทพเจ้าทั้งหลาย มนุษย์ และเป็นผู้ขีดชะตาชีวิตให้ **เรียกว่า พรหมเนรมิต และพรหมลิขิต.**

ให้สังเกตว่า ในยุคปัจจุบันมีชาวพุทธจำนวนไม่น้อยเลยที่เคารพพระพรหมและขอความช่วยเหลือจากพระพรหม. มีบ้าน อาคาร สถานที่ราชการ ตั้งศาลพระพรหมเอาไว้เพื่อเคารพสักการะและขอความช่วยเหลือ ซึ่งไม่ใช่เรื่องของพระพุทธรูปศาสนาแม้แต่ชนิดเดียว.

ยุคที่ ๔ คือ ยุคฮินดู เป็นยุคที่หลักธรรมของพระพุทธศาสนาและพระพุทธรูปถูกครอบงำด้วยคติของศาสนาฮินดูหรือพราหมณ์-ฮินดูอย่างรุนแรงที่สุด.

ในยุคฮินดูได้มีการปรับเปลี่ยนคติจากยุคพราหมณะ คือ ให้มีเทพเจ้าสูงสุดเพียงองค์เดียวแต่ได้อวตารแยกร่างออกมาเป็น ๓ องค์ คือ **พระพรหม**เป็นพระเจ้าสร้างโลก **พระศิวะ**เป็นผู้ทำลาย และ**พระวิษณุ**เป็นผู้ปกป้องและรักษาโลก เมื่อเทพเจ้าทั้ง ๓ องค์รวมกันแล้วเรียกว่า "**ตรีมูรติ**" จากการปรับเปลี่ยนคติของศาสนาพราหมณ์มาเป็นฮินดู จึงเรียกรวมกันว่า **ศาสนาพราหมณ์-ฮินดู.**

ในยุคนี้ศาสนาพราหมณ์-ฮินดูได้ปรับเปลี่ยนคติที่มีผลต่อความมั่นคงของพระพุทธศาสนาเป็นอย่างมากโดยประกาศว่าพระพุทธเจ้าเป็นองค์ตาลของพระวิษณุ และพระพุทธศาสนาเป็นส่วนหนึ่งของศาสนาพราหมณ์ ซึ่งเป็นการบ่อนทำลายพระพุทธศาสนาอย่างรุนแรงที่สุด จากการถูกครอบงำด้วยคติดังกล่าว.

ชาวพุทธจำนวนไม่น้อยเลยที่เชื่อเรื่องของพระพรหม พระศิวะ พระวิษณุ เชื่อเรื่อง**พญานาค**ซึ่งเป็นที่บรรทมของพระวิษณุจนเอาพญานาคมาเป็นร่มและที่ประทับนั่งของพระพุทธเจ้า อีกทั้งยังประดับไว้ที่หลังคา บันไดในวัดต่าง ๆ ทั่วประเทศ. การเชื่อว่า **พญา ครุฑ** ซึ่งเป็นพาหนะของพระวิษณุจนเอารูปครุฑมาเป็นตราประทับของทางราชการ ทั้ง ๆ ที่เป็นคติของศาสนาพราหมณ์ก็เป็นเรื่องที่น่าคิด.

ใน**พิธีกรรม**ใหญ่และสำคัญชาวไทยมักจะเอาพิธีกรรมของศาสนาพราหมณ์เข้ามาร่วมด้วยทั้ง ๆ ที่ผู้จัดงานเป็นชาวพุทธและคนที่เข้าร่วมพิธีกรรมก็ล้วนเป็นชาวพุทธด้วย. คติและพิธีกรรมดังกล่าวแล้วไม่มีอยู่ในหลักธรรมของพระพุทธศาสนาแต่ประการใด แต่ชาวพุทธก็ยังหลงเชื่อกัน และไม่เห็นมีใครคิดที่จะลงมือชี้แจงให้ชาวพุทธด้วยกันได้รับทราบข้อเท็จจริงและแก้ไขเพื่อความถูกต้อง.

พิธีกรรมที่ไม่มีอยู่ในข้อปฏิบัติหรือในมรรคมีองค์ ๘ รวมทั้งความหลงเชื่อและงมงายในเรื่องต่าง ๆ ที่เจือปนเข้ามาในหลักธรรมของพระพุทธศาสนาอย่างมากมายแล้วยังไม่ได้รับการแก้ไขให้ถูกต้องตามความเป็นจริง ก็เท่ากับเป็นการปล่อยให้มีการบ่อนทำลายพระธรรมหรืออริยสัจ ๔ บริสุทธิอย่างต่อเนื่องและรุนแรงมากยิ่งขึ้น.

การเชื่อในเรื่องที่ไม่สามารถตรวจสอบและพิสูจน์ข้อเท็จจริงด้วยตนเองและหรือโดยสาธารณะเรียกว่า **ความหลงเชื่อ** และการปฏิบัติตนตามที่ตนได้หลงเชื่อเรียกว่า **ความงมงาย**. **ความหลงเชื่อและงมงาย** เป็นเรื่องที่ตรงกันข้ามกับความจริงอันประเสริฐ (อริยสัจ ๔ บริสุทธิ).

ชาวพุทธที่ยังทำพิธีกรรมต่าง ๆ ที่ไม่เป็นไปตามมรรคมงคล ๘ รวมทั้งยังหลงเชื่อและงมงายในเรื่องต่าง ๆ จึงเป็นชาวพุทธเทียมที่ไม่สามารถเข้าถึงความดับทุกข์ในอริยสัจ ๔ ณ ปัจจุบันขณะ และยังมีส่วนในการบ่อนทำลายพระธรรมบริสุทธิและพระพุทธศาสนาอีกด้วย.

การแตกแยกทางความคิดของชาวพุทธ

พระพุทธศาสนานิกายมหายานเริ่มก่อตัวขึ้นเมื่อราว

พ.ศ. ๖๐๐ - ๗๐๐ โดยคณะสงฆ์ที่มีความเห็นต่างจากนิกายเดิม คือนิกายเถรวาท ซึ่งเป็นนิกายที่ยึดถือพระธรรมวินัยบริสุทธิตามที่พระพุทธเจ้าตรัสสอนเป็นหลัก. คณะสงฆ์ที่แยกออกมาเป็นนิกายใหม่เรียกกลุ่มของตัวเองว่า **มหายาน** เป็นนามซึ่งตั้งขึ้นเพื่อแสดงว่า นิกายมหายานสามารถช่วยให้สัตว์ข้ามพ้นวัฏฏสงสารได้มาก (วัฏฏสงสารหรือการเวียนว่ายตายเกิดจากผลแห่งกรรมซึ่งเป็นคติของศาสนาพราหมณ์-ฮินดู ส่วนพระพุทธศาสนามีแต่เรื่องของทุกข์และความดับทุกข์ ณ ปัจจุบันขณะของชาติปัจจุบันเท่านั้น*). (ข้อมูลจาก: ความรู้พื้นฐานเกี่ยวกับมหายาน ของวิทยาลัยศาสนศึกษา มหาวิทยาลัยมหิดล โดยปรับภาษาเล็กน้อยเพื่อให้เข้าใจง่ายขึ้น.)

นิกายมหายาน คำว่า “มหายาน” แปลว่า ยานใหญ่. คำว่า “นิกายมหายาน” แปลว่า “นิกายที่เป็นเหมือนยานขนาดใหญ่ที่ชนคนไปถึงความดับทุกข์(พ้นจากการเวียนว่ายตายเกิดซึ่งเป็นเรื่องของกฎแห่งกรรมตามคติของศาสนาพราหมณ์-ฮินดู*)ที่ละมาก ๆ”

นิกายเถรวาท คือ นิกายที่พยายามรักษาพระธรรมวินัยในสมัยพุทธกาลไว้.

นิกายมหายานได้ปรับเปลี่ยนพระธรรมวินัยขึ้นมาใหม่โดยเน้นเรื่องของกรรมและการข้ามภพข้ามชาติตามคติของศาสนาพราหมณ์-ฮินดู เช่น นรก สวรรค์ การเวียนว่ายตายเกิดจากผลแห่งกรรม พระโพธิสัตว์ การสร้างและสะสมบารมีเพื่อเป็นพระโพธิสัตว์และตรัสรู้เป็นพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้ามีหลายพระองค์ หลังการดับขันธปรินิพพานของพระพุทธเจ้าที่ในโลกนี้แล้วก็ทรงดำรงอยู่ตลอดไปหรือไม่ดับสูญแต่ไปประทับ ณ แดนนิพพาน เป็นต้น.

ปัจจุบันมีชาวพุทธซึ่งหมายรวมถึงภิกษุจำนวนไม่น้อยเลยที่มีความเชื่อของทั้ง ๒ นิกายโดยไม่รู้ตัวและไม่รู้ว่านิกายใดที่ถูกต้องตามความเป็นจริง เพราะไม่เคยตรวจสอบและพิสูจน์ข้อเท็จจริงด้วยตนเองและหรือโดยสาธารณะ ซึ่งก็มีส่วนในการบ่อนทำลายพระธรรมและพระพุทธศาสนาเช่นกัน.

นิกายเถรวาทเป็นนิกายของคณะภิกษุไทย ศรีลังกา พม่า ลาว เขมร เป็นต้น และนิกายมหายานเป็นนิกายของคณะภิกษุทิเบต มงโกเลีย เกาหลี ญี่ปุ่น ไต้หวัน ฮองกง จีน เป็นต้น. ชาวพุทธส่วนใหญ่นับถือพระพุทธศานานิกายมหายาน.

คติของชาวพุทธถูกเปลี่ยนไปเป็นความหลงเชื่อและงมงาย

ในสมัยพุทธกาลพระเวททัตพยายามจะปรับเปลี่ยนพระธรรมวินัยของพระพุทธเจ้าถึงขั้นแยกตัวออกจากพระพุทธเจ้าเพราะมีอวิชา(หลง)ครอบงำจิตใจ ซึ่งเป็นการแสดงให้เห็นว่า แม้แต่ในสมัยพุทธกาลภิกษุก็ยังมี การแตกแยกทางความคิด เพราะมีความหลง(อวิชา)ครอบงำจิตใจ.

ครั้นพระพุทธเจ้าดับขันธปรินิพพานไปแล้ว และเวลาได้ผ่านไปนานมากขึ้นเรื่อย ๆ การแตกแยกทางความคิดย่อมเกิดมากขึ้นตามสัดส่วนด้วย จึงไม่แปลกอะไรเลยที่หลักธรรมของพระพุทธศาสนาจะถูกเจือปนด้วยคติของศาสนาอื่น พิธีกรรม รวมทั้งความหลงเชื่อและงมงายในเรื่องต่าง ๆ มากขึ้นตามลำดับ เพราะมีการต่อยอดของความหลง(อวิชา)ในชาวพุทธมากขึ้น.

เมื่อชาวพุทธไปยึดเอาคติของศาสนาพราหมณ์-ฮินดูมาเป็นคติของศาสนาพุทธด้วยความหลงเชื่อและงมงาย รวมทั้งนำเอาไปปฏิบัติด้วย จึงทำให้เกิดการแตกแยกทางความคิด จนมีการแยกตัวออกมาจากชาวพุทธดั้งเดิม(นิกายเถรวาท)ที่มีอริยสัจ ๔ บริสุทธิเป็นหลักธรรมและข้อปฏิบัติที่บริสุทธิ์.

กลุ่มที่แยกตัวออกมาตั้งตัวเป็นนิกายมหายาน ที่มีคติของศาสนาพราหมณ์-ฮินดูเจือปนอยู่เป็นจำนวนมากมาย เช่น การเวียนว่ายตายเกิด กฎแห่งกรรม นรกสวรรค์ ความเป็นอมตะ สิ่งศักดิ์สิทธิ์ เทพ เทพเจ้า ไสยศาสตร์ พิธีกรรมต่าง ๆ เป็นต้น.

บุคคลที่ทำให้พระพุทธศาสนาเจ็บปวดด้วยความหลงเชื่อและ
งมงายในเรื่องต่าง ๆ น่าจะเป็นภิกษุในอดีตและปัจจุบันที่มีวิชา
ครอบงำหรือยังหลงเชื่อและงมงายในเรื่องต่าง ๆ รวมทั้งต้องการ
ผลประโยชน์ในรูปแบบต่าง ๆ จึงแยกตัวออกมาจากนิกายเถรวาท
หรือไม่ปฏิบัติตามพระธรรมวินัยบริสุทธิ์ (พระธรรมคืออริยสัจ ๔
บริสุทธิ์ พระวินัยคือศีล ๒๒๗ บริสุทธิ์ของภิกษุ.)

ทุกวันนี้ภิกษุที่กำลังอยู่ในสังกัดของนิกายเถรวาทที่ยังมีความ
หลงเชื่อและงมงายในเรื่องต่าง ๆ อยู่ ก็มักจะสอดแทรกความหลงเชื่อ
ในเรื่องต่าง ๆ ของตนงมงายเข้ามาในหลักธรรมของพระพุทธศาสนา
ด้วย**อวิชาหรือความหลง**ที่ครอบงำความคิดอยู่ หรือเพื่อ
ผลประโยชน์ของตนเองและหมู่คณะจนนิกายเถรวาทถูกปรับเปลี่ยน
เป็นนิกายที่มีความหลงเชื่อในเรื่องต่าง ๆ เจ็บปวดเข้ามาอย่างมากมาย.

ปัจจุบันส่วนใหญ่ของชาวพุทธมากกว่าร้อยละ ๙๐ หลงทาง*
เพราะ**มีอวิชา(หลง)จึงเกิดการคิดโลก โกรธ ตัณหา และ**
อุปาทาน เป็นผลให้เกิดการพูดและการทำความชั่วต่าง ๆ นานา ถึง
ขั้นมีวิกฤตทางคุณธรรม.

วิธีแก้ปัญหาวิกฤตทางคุณธรรม

คณะสงฆ์ผู้รับผิดชอบด้านการศึกษาและคุณธรรมรวมทั้ง
ผู้บริหารบ้านเมืองจะต้องจัดระบบการศึกษาและฝึกอบรมของคนทั้ง
ชาติให้พึงใจว่า **จะดำเนินชีวิตด้วยสติปัญญาโดยไม่หลงเชื่อและ**
งมงายในเรื่องต่าง ๆ ตลอดไป พร้อมทั้งฝึกให้คนทั้งชาติรู้จัก
การตรวจสอบและพิสูจน์ข้อเท็จจริงด้วยตนเองรวมทั้งโดย

**สาธารณะชนเป็นนิสย เพื่อป้องกันและกำจัดความหลงเชื่อและ
งมงายของชาวไทยให้ลดลงหรือหมดไป.**

ครู อาจารย์ ผู้บริหาร และผู้ที่รับผิดชอบโรงเรียนวิถีพุทธและ
โรงเรียนคุณธรรมทุกแห่งควรรับทราบปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นจากความ
หลงเชื่อและงมงายในเรื่องต่าง ๆ แล้วพยายามสั่งสอนและฝึกอบรมให้
นักเรียนรู้จักใช้สติปัญญาในการตรวจสอบและพิสูจน์ข้อเท็จจริงด้วย
ตนเองและโดยหมู่คณะ เพื่อป้องกันและกำจัดความหลงเชื่อในเรื่อง
ต่าง ๆ ให้หมดไป.

**ศาสนิกชนของทุกศาสนาในประเทศไทยควรได้รับการ
ฝึกอบรมให้สามารถตรวจสอบและพิสูจน์ข้อเท็จจริงด้วยตนเอง
และโดยสาธารณะในทุกรื่อง เพื่อคัดกรองเอาแต่หลักธรรม
บริสุทธิ์หรือข้อเท็จจริงต่าง ๆ ออกมาเป็นประโยชน์ต่อตนเอง
ผู้อื่น สังคม และประเทศชาติ และเป็นตัวอย่างให้แก่ชาวโลก
ด้วย.**

ในเรื่องหลักธรรมหรือคำสอนของศาสนาและลัทธิต่าง ๆ ที่ได้
รับรู้มา เราจะต้องไม่หลงเชื่อโดยเด็ดขาด เพราะทุกวันนี้ความ
หลงเชื่อและงมงายในเรื่องต่าง ๆ ที่เจือปนในหลักธรรมของ
ศาสนาต่าง ๆ เป็นต้นเหตุของการคิดชั่ว พุ่ดชั่ว และทำชั่ว
จนถึงขั้นทำลายล้างกันอย่างไม่จบสิ้นจนเกิดวิกฤติทางคุณธรรม
ระดับโลก บางศาสนาสอนให้คนหลงเชื่อและงมงายอย่างรุนแรง
จนถึงฆ่ากันเองถึงแม้จะนับถือศาสนาเดียวกันแต่ต่างนิกาย.

ชาวโลกจึงควรเลิกการหลงเชื่อและงมงายพร้อมทั้งมี
สติปัญญาหรือมีความรู้และความสามารถในการตรวจสอบและพิสูจน์
ข้อเท็จจริงด้วยตนเองและหรือโดยสาธารณะ. วิธีนี้จะทำให้สามารถ

คัดกรองหลักธรรมที่เป็นความจริงและบริสุทธิ์ออกมาเป็นประโยชน์
และเป็นการแก้ปัญหาวิกฤติทางคุณธรรมของประเทศไทยและชาวโลก
อย่างตรงประเด็น.

ยิ่งทำให้ชาวไทยและชาวโลกสามารถใช้สติปัญญาโดยไม่
หลงเชื่อและงมงายในเรื่องต่าง ๆ มากขึ้นเท่าใด จิตใจก็จะบริสุทธิ์ ไม่
เบียดเบียนตนเองและหรือผู้อื่น พ้นจากความชั่วและความทุกข์ได้มาก
ขึ้นตามสัดส่วนด้วย ซึ่งจะเป็นผลให้ชาวไทยและโลกสามารถอยู่
ร่วมกันด้วยความสุขสงบ มีความเจริญ และมั่นคง.

**กรุณาอ่านรายละเอียดได้ www.thai60.com ใน
เรื่องอริยสัจ ๔ บริสุทธิ์ ตอน “ความหลงเชื่อและงมงาย
ต่าง ๆ ที่เจือปนเข้าในหลักธรรมของพระพุทธศาสนา”
และมีข้อมูลทางธรรมที่ผู้เขียนได้คัดกรองออกมาจน
บริสุทธิ์ตามสมควรสำหรับ ให้ท่านได้ศึกษาในรูปแบบ
ต่าง ๆ อีกด้วย.**